

15. navadna nedelja B

*Poslušam, kaj govori Gospod Bog
svojemu ljudstvu:
o miru govori svojim zvestim. (Ps 85,9)*

Prvo berilo

Amos 7,12-15

Tiste dni je Amacjá, duhovnik v Bételu, rekel Ámosu: "Videc, pojdi, bēži v Judovo deželo, tam jej kruh in tam prerokuj! V Bételu pa odslej ne smeš več prerokovati, kajti to je svetišče kralja in hiša kraljestva!" Amos pa je odgovóril in rekel Amacjáju: "Nisem bil prerok in ne sin preroka, redil sem govedo in gojil smokve. Gospod me je vzel izza črede in Gospod mi je rekel: 'Pojdi, prerokuj mojemu ljudstvu Izraelu!'"

Drugo berilo

Efežanom 1,3-10

Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa. Blagoslôvil nas je v nebesih v Kristusu z vsakršnim duhovnim blagoslovom. Pred stvarjenjem sveta nas je v njem izvôlil, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni. V ljubezni nas je vnaprej določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. Takšen je bil blagohôtni sklep Očetove volje, v hvalo veličastva njegove milosti, s katero nas je obdáril v ljubljennem Sinu. V njem imamo odrešenje po njegovi krvi, v njem odpuščanje grehov po bogastvu njegove milosti. To milost je obilno razlil na nas z vso modrostjo in razumnostjo, ko nam je razodel skrivnost svoje volje po blagohôtnem načrtu. Tega si je vnaprej zastavil, da bi ga uresničil v polnosti časov: da zedini v Kristusu kot glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji.

Evangelij

Marko 6,7-13

Tisti čas je Jezus poklical k sebi dvanajstére in jih začel pošiljati po dva in dva. Dajal jim je oblast nad nečistimi duhovi in jim naróčil, naj razen palice ne jemljejo na pot ničesar, ne kruha ne popotne torbe ne denarja v pasu, obujejo naj sandale in naj ne oblačijo dveh oblek. Govóril jim je: "Kjer koli stopite v hišo, ostanite tam, dokler ne odidete. Če vas kakšen kraj ne sprejme in vas ne poslušajo, pojdite od tam in si otesite prah z nog, njim v pričevanje." In šli so ter oznanjali, naj se spreobrnejo. Izgnali so tudi veliko hudih duhov in veliko bolnikov mazilili z oljem ter jih ozdravili.

V razmislek

Današnji nedeljski svetopisemski odlomki lahko v nas vzbudijo nekaj nelagodja – v tem poletnem času, ko si predvsem želimo izstopiti iz našega vsakdanjika, v iskanju telesnega in duševnega miru in ponovnega notranjega ravnotežja, smo soočeni po eni strani z neprijetnimi preroškimi govori in po drugi strani z jasnimi smernicami apostolskega poslanstva. Poslanstvo ni nič idilično romantičnega ali pa celo spektakularnega, temveč je "radikalna" naloga, ki nam jo daje Bog (t.j. naloga, ki se dotika našega bistva in ki se odraža v vseh dimenzijah našega življenja), za katero se vsak dan znova trudimo, četudi smo ravno sredi dela, dopusta, smo bolni ali pa praznujemo.

V Jezusovem govoru, ko pošilja svoje učence v svet, lahko prepoznamo pomembno zaporedje korakov:

– Najprej Jezus **pokliče** svoje učence: preden se podamo na pot izpolnjevanja našega poslanstva, je pomembno, da se najprej zavemo, da je bil Bog prvi, ki nas je poklical. Če ne želimo zapasti verskemu aktivizmu, nevrozi profiliranja in sindromu pomoči, se moramo ustaviti, da bi prepoznali rdečo nit – odnos z Bogom, ki se vleče skozi naše življenje, da bi začutili, po kateri poti nas želi voditi.

– Jezus pokliče dvanajst učencev **k sebi**, da bi postali močnejši ob njegovi navzočnosti in da se bodo pripravili na svoje poslanstvo. Pred vsakim korakom v svet potrebujemo čas molitve, da smo ob Bogu in da ga prosimo za njegovo moč.

– Na zadnje jih Jezus **pošlje** po svetu, **po dva hkrati**: če smo pred tem šli čez prva dva koraka, se bo naše osebno poslanstvo vsak dan znova izkristaliziralo.

Vsakodnevna meditacija o Božjem vodenju v našem življenju in o moči, ki smo jo deležni z Njegovo bližino, nam omogoča vedno znova prepoznati našo lastno poklicanost. Srečanje in odnos z ljudmi, ki so poklicani na podoben način, nam daje pogum, da skupaj ostanemo zvesti našemu poslanstvu in da drug drugega pri tem podpiramo.

– Poslani smo opremljeni z veliko močjo, da izganjamo **nečiste duhove**. Nečistoča se prične tam, kjer je Bog popolnoma izločen iz življenja. Bog je življenjska moč, ki veje iz stvari, ljudi, dogodkov in prerokov. Kjer je ta življenjska moč zaustavljena, se prične bolezen, odtujenost od Boga in smrt. Zaradi tega pošilja Bog svoje preroke in pošilja nas, da bi prispevali svoj delež k odrešenju stvarstva in da bi spet oživel celovitost stvarstva. Čeprav se zdi neprijetno in nevarno, ne sme tisti, ki se čuti za poslanega od Boga, molčati. Kot Božji poslanci imamo nalogo, da se hudemu duhu zoperstavimo z Božjim duhom.

– Apostolom zapove, da naj **ničesar ne vzamejo s seboj** na pot. Edina prtljaga, ki jo potrebujemo kot preroki je Božji duh. Bog sam je naša hrana, naša prtljaga, naša palica. Kdor hoče oznanjati, mora znati živeti z ljudmi. Če potujemo brez prtljage, nam to olajša sprejemanje tega, kar izkusimo. Zaradi tega je dobro, da včasih kritično pogledamo, če si na našem potovanju nismo spet naložili preveč balasta.

– "Ostanite v hiši, v katero ste vstopili ... in če vas kakšen kraj ne sprejme, pojdite od tam..." Za našo službo na tem svetu potrebujemo po eni strani jasno odločitev, po drugi pa veliko kreativnosti pri prilagajanju na okoliščine.

In dvanajst jih je odšlo v svet...

15. navadna nedelja B

*Poslušam, kaj govori Gospod Bog
svojemu ljudstvu:
o miru govori svojim zvestim. (Ps 85,9)*

Prvo berilo

Amos 7,12-15

Tiste dni je Amacjá, duhovnik v Bételu, rekel Ámosu: "Videc, pojdi, bēži v Judovo deželo, tam jej kruh in tam prerokuj! V Bételu pa odslej ne smeš več prerokovati, kajti to je svetišče kralja in hiša kraljestva!" Amos pa je odgovóril in rekel Amacjáju: "Nisem bil prerok in ne sin preroka, redil sem govedo in gojil smokve. Gospod me je vzel izza črede in Gospod mi je rekel: 'Pojdi, prerokuj mojemu ljudstvu Izraelu!'"

Drugo berilo

Efežanom 1,3-14

Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa. Blagoslôvil nas je v nebesih v Kristusu z vsakršnim duhovnim blagoslovom. Pred stvarjenjem sveta nas je v njem izvôlil, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni. V ljubezni nas je vnaprej določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. Takšen je bil blagohôtni sklep Očetove volje, v hvalo veličastva njegove milosti, s katero nas je obdáril v ljubljennem Sinu. V njem imamo odrešenje po njegovi krvi, v njem odpuščanje grehov po bogastvu njegove milosti.

To milost je obilno razlil na nas z vso modrostjo in razumnostjo, ko nam je razodel skrivnost svoje volje po blagohôtnem načrtu. Tega si je vnaprej zastavil, da bi ga uresničil v polnosti časov: da zedini v Kristusu kot glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji.

V njem, v katerem smo tudi prišli do dediščine, smo bili vnaprej določeni po načrtu njega, ki vse uresničuje po sklepu svoje volje, da bi mi, ki smo že prej upali v Kristusa, bili v hvalo njegovega veličastva. V njem ste tudi vi slišali besedo resnice, evangelij svojega odrešenja. Vanj ste tudi verovali in v njem prejeli pečat Svetega Duha, ki je bil obljubljen. Ta je poroštvo naše dediščine, v odrešenje ljudstva, ki si ga je Bog pridóbil, v hvalo njegovega veličastva.

Evangelij

Marko 6,7-13

Tisti čas je Jezus poklical k sebi dvanajstére in jih začel pošiljati po dva in dva. Dajal jim je oblast nad nečistimi duhovi in jim naróčil, naj razen palice ne

jemljejo na pot ničesar, ne kruha ne popotne torbe ne denarja v pasu, obujejo naj sandale in naj ne oblačijo dveh oblek. Govóril jim je: "Kjer koli stopite v hišo, ostanite tam, dokler ne odidete. Če vas kakšen kraj ne sprejme in vas ne poslušajo, pojdite od tam in si otresite prah z nog, njim v pričevanje." In šli so ter oznanjali, naj se spreobrnejo. Izgnali so tudi veliko hudih duhov in veliko bolnikov mazilili z oljem ter jih ozdravili.

V razmislek

Današnji nedeljski svetopisemski odlomki lahko v nas vzbudijo nekaj nelagodja – v tem poletnem času, ko si predvsem želimo izstopiti iz našega vsakdanjika, v iskanju telesnega in duševnega miru in ponovnega notranjega ravnotežja, smo soočeni po eni strani z neprijetnimi preroškimi govori in po drugi strani z jasnimi smernicami apostolskega poslanstva. Poslanstvo ni nič idilično romantičnega ali pa celo spektakularnega, temveč je "radikalna" naloga, ki nam jo daje Bog (t.j. naloga, ki se dotika našega bistva in ki se odraža v vseh dimenzijah našega življenja), za katero se vsak dan znova trudimo, četudi smo ravno sredi dela, dopusta, smo bolni ali pa praznujemo.

V Jezusovem govoru, ko pošilja svoje učence v svet, lahko prepoznamo pomembno zaporedje korakov:

- Najprej Jezus **pokliče** svoje učence: preden se podamo na pot izpolnjevanja našega poslanstva, je pomembno, da se najprej zavemo, da je bil Bog prvi, ki nas je poklical. Če ne želimo zapasti verskemu aktivizmu, nevrozi profiliranja in sindromu pomoči, se moramo ustaviti, da bi prepoznali rdečo nit – odnos z Bogom, ki se vleče skozi naše življenje, da bi začutili, po kateri poti nas želi voditi.
- Jezus pokliče dvanajst učencev **k sebi**, da bi postali močnejši ob njegovi navzočnosti in da se bodo pripravili na svoje poslanstvo. Pred vsakim korakom v svet potrebujemo čas molitve, da smo ob Bogu in da ga prosimo za njegovo moč.
- Na zadnje jih Jezus **pošlje** po svetu, **po dva hkrati**: če smo pred tem šli čez prva dva koraka, se bo naše osebno poslanstvo vsak dan znova izkristaliziralo. Vsakodnevna meditacija o Božjem vodenju v našem življenju in o moči, ki smo jo deležni z Njegovo bližino, nam omogoča vedno znova prepoznati našo lastno poklicanost. Srečanje in odnos z ljudmi, ki so poklicani na podoben način, nam daje pogum, da skupaj ostanemo zvesti našemu poslanstvu in da drug drugega pri tem podpiramo.
- Poslani smo opremljeni z veliko močjo, da izganjamo **nečiste duhove**. Nečistoča se prične tam, kjer je Bog popolnoma izločen iz življenja. Bog je življenjska moč, ki veje iz stvari, ljudi, dogodkov in prerokov. Kjer je ta življenjska moč zaustavljena, se prične bolezen, odtujenost od Boga in smrt. Zaradi tega pošilja Bog svoje preroke in pošilja nas, da bi prispevali svoj delež k odrešenju stvarstva in da bi spet oživel celovitost stvarstva. Čeprav se zdi neprijetno in nevarno, ne sme tisti, ki se čuti za poslanega od Boga, molčati. Kot Božji poslanci imamo nalogo, da se hudemu duhu zoperstavimo z Božjim duhom.
- Apostolom zapove, da naj **ničesar** ne **vzamejo s seboj** na pot. Edina prtljaga, ki jo potrebujemo kot preroki je Božji duh. Bog sam je naša hrana, naša prtljaga, naša palica. Kdor hoče oznanjati, mora znati živeti z ljudmi. Če potujemo brez prtljage, nam to olajša sprejemanje tega, kar izkusimo. Zaradi tega je dobro, da včasih kritično pogledamo, če si na našem potovanju nismo spet naložili preveč balasta.
- "Ostanite v hiši, v katero ste vstopili ... in če vas kakšen kraj ne sprejme, pojdite od tam..." Za našo službo na tem svetu potrebujemo po eni strani jasno odločitev, po drugi pa veliko kreativnosti pri prilagajanju na okoliščine. **In dvanajst jih je odšlo v svet...**